

TEZAU LITURGIC

18 MAI

VIATA SF. MUCENIC TEODOT DE LA ANCIRA

ROMAN, 1996

18 mai

**Pătimirea Sfântului Mucenic Teodot al
Ancirei și a Sfintelor șapte fecioare
Mucenițe: Tecusa, Alexandra, Claudia,
Fainia, Eufrasia, Matronia și Iulia**

**(Pătimirea acestora este scrisă pe scurt de Nil
Mărturisitorul, cel de o vîrstă și dintr-o cetate
cu Mucenicul Teodot, care a fost martor ocular)**

Îndulcindu-mă din multe faceri de bine ale Sfântului Mucenic Teodot, mă cred dator a lăuda pătimirea lui. Nu numai cu cuvintele, dar și cu faptele sînt dator a mulțumi pentru dragostea lui. Nu sînt vrednic să-l cinstesc după vrednicie nici cu cuvintele, nici cu faptele; dar mă voi sîrgui, pe cît voi putea - socotesc că este de trebuință lucrul acesta -, ca să dau în scris viața și pătimirea lui, spre înștiințarea și folosul iubitorului de Dumnezeu; adică cum a viețuit în tinerețe și cum a ajuns la cununa muceni-cească.

Unii spun despre dînsul că de la început a avut petrecerea de obște cu toți, nedeosebită de desfătarea lucrurilor celor dulci ale acestei lumi, că a fost căsătorit după lege și că a avut cîrciumă pentru dobîndirea cîștigului celui necinstit; însă și-a înfrumusețat cu nevoința cea mai de pe urmă a

muceniciei lui, viața cea mai dintîi a sa. Deci, grăiască cineva ceea ce voiește; iar eu, cel care am petrecut de la început împreună cu mucenicul, voi spune acelea pe care le-am văzut cu ochii, învrednicindu-mă de sfintele și folositoarele lui vorbe.

Mucenicul Teodot, mai înainte de a intra în muceniceasca nevoință, a făcut multe lucruri bune. La început s-a luptat împotriva poftelor trupești, deși era căsătorit după lege, a ridicat război duhovnicesc, supunîndu-și trupul duhului și împlinind cuvîntul Apostolului: *Cei ce au femei, să fie ca cei ce nu au*. El atît de mult a sporit în fapte bune, încît și altora putea să le fie învățător al curăției și al întregii înțelepciuni. Pentru că nu se robea cu dulcea pătimire sau cu vreo poftă necurată, ci înfrînarea și postul le avea ca pe un început al tuturor bunătăților și cu acestea se înarma în război ca și cu o pavăză. El socotea omorîrea trupului că este desfătare potrivită omului creștin; iar dorirea bogățiilor o biruia cu împărțirea tuturor averilor sale la săraci. Și de mirare era în el aceasta că, prefăcîndu-și viața lui în viață de cîrciumar, făcea multă neguțătorie duhovnicească, cîștigînd lui Dumnezeu multe suflete omenești. De vreme ce, sub chipul negustorului de cîrciumă, lucra apostolește în taină ca un episcop; iar prin învățăturile și

sfătuirile sale de Dumnezeu insuflate, aducea pe elini și pe iudei la Biserica lui Hristos, pe cei păcătoși îi povățuia la pocăință. El avea și darul tămăduirii, căci, prin punerea mâinilor și prin rugăciune, tămăduia toate bolile trupesti cele netămăduite între oameni; iar prin cuvîntul cel mîntuitor de suflete, vindeca rănile cele sufletești.

Pățimirea lui a fost astfel: un ighemon, cu numele Teotecn, a luat în stăpînire patria noastră, Ancira Galatiei. Acel stăpînitor era om tulburător și cumplit, care se mîngîia cu uciderea și cu vărsarea de sînge; iar faptele lui cele cu totul spurcate și pline de necurăție, nu poate să le grăiască nimeni. Acela, cerînd împăratului Dioclețian, prigonitorul Bisericii lui Hristos, stăpînirea ighemoniei, a făgăduit ca pe toți creștinii care se află în Ancira, să-i întoarcă degrabă la păgînatatea elinească.

Deci, ajungînd la hotarele Ancirei, numai la auzul venirii sale, atît de mult i-a îngrozit pe toți credincioșii, încît îndată s-au pustiit bisericile, iar locurile retrase și munții erau pline de creștini. După aceea, ighemonul acela a trimis vestitori unii după alții, care să spună poporului cumplita îngrozire și poruncă a muncitorului, prin care se poruncea ca bisericile creștinești cu altarele lor să le risipească cu totul și să le amestece cu pămîntul; iar pe toți cei ce mărturisesc numele lui

Hristos, să-i prindă, să-i lege cu lanțuri, să-i arunce în temniță și să-i păzească spre muncire, iar averile lor să le jefuiască. Atunci Biserica lui Hristos a fost întocmai ca o corabie în mijlocul valurilor celor cumplite, primejduindu-se și temîndu-se de afundare. Căci, păgînii, năvălind asupra caselor creștinești, jefuiau toate, trăgeau afară pe bărbați și pe femei, pe tineri și pe fecioare îi dădeau cu nerușinare spre necurățiile acelor oameni spurcați; iar pe alții îi legau cu lanțuri și îi aruncau în temnițe.

Nu este cu putință a spune primejdiile acelea, care au fost asupra Bisericii în vremea aceea. Preoții de la bisericile Domnului fugeau, lăsînd ușile deschise și nu se afla loc unde să se ascundă cei ce fugeau de primejdie. Și, jefuindu-li-se averile, foametea se simțea mult mai grea, decît în toate muncile de pînă aici.

Deci, cei ce umblau prin pustietăți și cei ce se ascundeau prin munți și prin peșteri, nesuferind foametea, se dădeau în mîinile păgînilor, nădăjduind la vreo milă din partea lor. Dar mai grea le era suferința acelor fugari, care, mai ales, au fost crescuți în multă îmbelșugare, iar acum rodeau rădăcini din pustie și de nevoie se hrăneau cu buruieni sălbatice.

Fericitul Teodot ajuta pe acești credincioși într-acea vreme, după dumnezeieștile porunci, suferind multe osteneli și dându-se în primejdii. Deoarece cârciumăria nu era precum socotesc unii despre ea, ca să strângă aur; ci s-a prefăcut într-adins ca o cârciumă, ca să dea fără de frică adăpost și odihnă în cârciuma sa fraților celor izgoniți. El avea multă purtare de grijă pentru credincioșii ținuți în legăturile temnițelor; iar pe cei ce scăpau din legături, îi ascundea la sine, hrănind și ocrotind pe cei ce rătăceau prin munți și prin pustietăți. El lua în taină trupurile sfinților mucenici uciși în multe feluri, care erau aruncate spre mîncarea cîinilor, fiarelor și a păsărilor; pentru că era dată poruncă de moarte de la muncitorul, asupra celor ce ar fi voit să îngroape trupurile mucenicilor. Deci, fericitul Teodot, luînd în taină trupurile acestora, le îngropa cu cinste. Astfel era casa dreptului acestuia, cârciumă, dar și scăpare a credincioșilor, pentru că sfîntul acesta nu era știut de păgîni că este creștin, părăind a fi cârciumar. Dar în ascuns era tuturor de toate: acoperitor celor izgoniți, hrănitor flămînzilor, doctor bolnavilor, întăritor celor ce se îndoiau, învățător al dreptei credințe, povățuitor al vieții celei plăcute lui Dumnezeu și deșteptător spre nevoința mucenicească.

În acea vreme, Teotecn, slujitorul diavolului, a poruncit, ca toate bucatele și băuturile care se

vindeau în târg, adică pâinea și vinul, să le spurce cu urîciunile jertfelor idolești; și aceasta o făceau pentru creștini că, deși nu voiau ei să se împărtășească din necurățiile închinătorilor de idoli, totuși, cumpărînd și mîncînd cele din jertfele idolești, se vor spurca. Deci, nu era cu puțință să se aducă jertfă curată lui Dumnezeu, fiind spurcate și pâinea și vinul în toată cetatea. Acest lucru văzîndu-l fericitul Teodot, a cumpărat mai dinainte multă pâine, grîu și vin și le împărțea în taină la cei credincioși, ospătînd la sine mulți creștini. Atunci cîrciuma lui s-a făcut ca corabia lui Noe, care mîntuia lumea din potop. Precum atunci, toată lumea, înecîndu-se în ape, nu era cu puțință cuiva a se mîntui afară din corabia lui Noe; tot astfel, și acum, în cetatea noastră - zice scriitorul -, nici un creștin nu putea să se păzească de spurcăciunile idolești, afară de casa lui Teodot.

Astfel, cîrciuma lui s-a prefăcut în casă primitoare de oaspeți, în biserică de rugăciune și în altar preoților lui Dumnezeu, spre aducerea și săvîrșirea celor fără de sînge dumnezeiești Taine, că toți alergau la el, ca cei din potop spre corabie. Așa era cîrciuma dreptului acesta, așa i-a fost neguțătoria și dobînda lui. Însă, acum, destul despre aceasta, să vorbim și despre alte fapte bune ale lui.

În acea vreme s-a întâmplat unui prieten al lui Teodot, cu numele Victor, să fie prins de păgîni, pentru o pricină ca aceasta: Unii din popii cei păgînești ai Artemidei l-au pîrît ighemonului, spunîndu-i că Victor ar fi hulit pe zeița lor și că Apolon a siluit pe cea de un pîntece, sora sa, Artemida, și a spurcat-o în ostrovul Delii, înaintea jertfelnicului; deci, se cade păgînilor să se rușineze de niște zei desfrînați ca aceia ai lor, care au făcut atîta fărăde-lege, de care oamenii cei înțelepți nici nu pot auzi.

Auzind ighemonul acestea, a prins pe Victor cel clevetit și l-a aruncat în temniță. La acest legat mergeau păgînii, amăgindu-l și zicîndu-i: "Supune-te ighemonului și te vei învrednici de mare cinste, vei fi prieten al împăratului, vei cîștiga bogăție multă de la dînsul și vei petrece în palatul împărătesc. Iar de nu vei asculta pe ighemon, să știi că te așteaptă munci cumplite, casa ta va fi dărîmată, averile tale vor fi jefuite și tot neamul tău se va pierde; iar trupul tău, după acele munci cumplite și după moartea cea amară, se va arunca cîinilor spre mîncare". Acestea, și mai multe, ziceau lui Victor păgînii.

Dar, mărturisorul dreptei credințe, Teodot, mergînd noaptea la dînsul în temniță, îl îmbărbăta, zicîndu-i: "O, Victore, să nu ascuți nicidecum de

acele cuvinte amăgitoare, care ți le zic ție păgînii, nici să te uiți la sfatul lor cel viclean și nici să te duci în urma lor, lăsîndu-ne pe noi; pentru că de vei face acestea, atunci vei cînsti mai mult spurcăciunea decît întreaga înțelepciune și vei iubi nedreptatea în loc de dreptate. O, prietene, nu face aceasta! Căci să știi că, pe cît aceia te momesc cu făgăduințele lor viclene, pe atît te trag într-acea arătată pierzare. Oare nu cu făgăduințe ca acestea au amăgit evreii pe Iuda vînzătorul? L-au folosit pe el cu ceva cei treizeci de arginți pe care i-a luat? Nimic altceva n-a cîștigat, decît ștreangul de sugrumare. Deci, nu te nădăjdui că vei cîștiga ceva bun de la cei răi, pentru că făgăduințele lor gătesc moarte veșnică!"

Cu astfel de cuvinte îmbărbăta dreptul Teodot pe Victor. Iar el, aducîndu-și aminte de sfătuirea sfîntului, s-a arătat viteaz în pătîmiri și a răbdat cu vitejie muncile și pentru acestea era lăudat de cei ce priveau la pătîmirea lui, ca un mucenic al lui Hristos. Dar, cînd s-a apropiat de sfîrșitul nevoinței sale și cînd era gata să-și ia cununa de la Hristos, a rugat pe muncitor să-l lase puțin, pînă va socoti ceva pentru sine. Atunci, îndată slujitorii au încetat de a-l munci și l-au dus în temniță, dîndu-i vreme să se gîndească. El a murit în temniță din pricina atîtor munci ce suferise, nelăsînd nici o înștiințare sau vreo adevărire

despre sfârșitul său; pentru aceasta pînă astăzi pomenirea lui este la îndoială.

Odată, fericitul Teodot s-a dus la un sat ce se numea Malor, care era departe de cetate ca la patruzeci de stadii. El auzise că acolo Sfîntul Mucenic Valent, cel ce a pătimit mai întîi în Medichina, săvîrșindu-se prin multe bătăi și prin foc, s-a aruncat în rîul ce se numea Galios. Deci, s-a dus la satul acela, însă nu a intrat în el, ci a stat mai jos, lîngă rîu, la un loc depărtat de sat ca la două stadii. Și a stat acolo pînă ce a aflat în rîu moaștele mucenicului și le-a îngropat. Întorcîndu-se de acolo, a întîmpinat pe niște frați de aceeași credință pe care, văzîndu-i, i s-a dat multă mulțumire, ca unul de obște făcător de bine al tuturor. Ei i-au mulțumit mai ales pentru o mare facere de bine, pe care le-a arătat-o lor, pe cînd aceia au risipit altarul Artemidei și s-au prins de rudeniile lor și era să se dea ighemonului spre muncire. Dar, Teodot, cu mare purtare de grijă și cu mult preț, i-a răscumpărat din legături și de la munci.

Deci, pentru aceasta închinîndu-se lui, îi mulțumeau. Sfîntul, bucurîndu-se de vederea lor, i-a rugat să prînzească cu dînsul și, găsind un loc frumos, au șezut pe iarbă verde. Locul acela era împodobit cu pomi mulți de livezi și dumbravă cu

multe flori mirositoare și cîntări de păsări. Mai înainte de a prîzi ei, sfîntul a trimis pe doi în sat, să cheme pe preot ca, venind, să le binecuvinteze masa și să prînzească împreună cu dînșii și astfel să-i îngrădească în cale cu obișnuitele rugăciuni; pentru că sfîntul avea obiceiul să nu prîzi, nefiind de față preotul ca să-l binecuvinteze.

Mergînd cei trimiși în sat, au văzut pe preot ieșind din biserică, după cîntarea ceasului al șaselea, dar nu l-au cunoscut că este preot. Preotul, văzîndu-i pe ei înconjurați de cîini, a alergat și, gonind cîinii, le-a urat de bine și i-a întrebat: "Creștini sînteți? Dacă sînteți creștini, veniți în casa mea, să ne veselim cu dragoste întru Hristos".

Iar ei i-au zis lui: "Creștini sîntem și creștini căutăm!" Preotul, zîmbind, a zis către sineși: "O, Frontoane - că așa se numea preotul -, cît de adevărate sînt vedeniile visului! Pentru că am văzut în noaptea aceasta doi bărbați asemenea cu voi, grăind către mine și spunîndu-mi: "Am adus comoara acestei țări! Dar, de vreme ce vă văd pe voi de asemenea cu cei văzuți în vis, spuneți-mi comoara aceea". Răspuns-au bărbații cei trimiși: "Cu adevărat, noi avem pe bărbatul cel mai scump decît toată comoara, pe fericitul Teodot, pe care, de voiești a-l vedea, arată-ne nouă mai întîi pe preotul satului acesta". Iar el a zis: "Eu sînt, cel pe care-l

căutați! Deci, să mergem și să aducem pe omul lui Dumnezeu în casa mea!" Mergînd preotul cu trimișii, a văzut pe Sfîntul Teodot și l-a sărutat pe el și pe frați, rugîndu-l să vină în sat la casa lui. Sfîntul Teodot se lepăda a merge, zicînd: "Mă sîrguiesc să mă întorc în cetate, pentru că am mare nevoie și alergare pentru mîntuirea creștinilor! Deci, se cuvine să slujim fraților care sînt în primejdii și în nevoi".

Făcînd preotul rugăciune, a binecuvîntat masa și a început a prînzii. După prînz, Sfîntul Teodot, zîmbind, a zis către preot: "Cît de frumos este locul acesta pentru îngroparea sfîntelor moaște". Iar preotul a grăit către dînsul: "Tu sîrguiește-te, ca să avem la acest loc moaște sfinte". Grăit-a Teodot: "O, părinte, îngrijește-te numai ca, prin ajutorul lui Dumnezeu, să zidești aici, fără zăbavă, casă de rugăciuni pentru primirea moaștelor sfinților și degrabă se vor aduce la tine moaște mucenicești". Zicînd acestea, a scos inelul din deget și l-a dat preotului, zicîndu-i: "Domnul să fie martor între mine și tine, că degrabă se vor aduce aici moaștele mucenicilor!" Aceasta însă o zicea sfîntul, proorocind mai înainte despre punerea moaștelor sale acolo; pentru că el se sîrguia să intre în nevoie mucenicească și să-și săvîrșească alergarea sa. După aceasta sfîntul a mers în cetate,

la casa sa, și a aflat cele ale sale stricate ca de cutremur, fiind răsturnate de prigonitori.

În cetate erau șapte fecioare care, din tinerețe, se întăriseră în întreaga înțelepciune și în frica lui Dumnezeu. Ele se logodiseră în curățenia feciorească cu Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Mirele cel nestricăcios și fără de moarte, dar acum îmbătrâniseră. Dintre ele, cea mai bătrână era fericita Tecusa, mătușa lui Teodot. Pe acelea prinzîndu-le muncitorul, după ce le-a pus la foarte multe munci, n-a putut să le silească la păgînatate. Atunci le-a dat pe ele la niște tineri desfrînați spre batjocură, prihănind astfel buna credință creștină. Deci, fiind duse fecioarele spre spurcare, au suspinat din adîncul inimii și, ridicîndu-și ochii spre cer, se rugau lui Dumnezeu, zicînd: "Doamne, Iisuse Hristoase, cît timp am fost într-a noastră putere ca să ne păzim fecioria curată, știi cu cîtă pază și osîrdie am ferit-o pe ea neprihănită pînă astăzi; acum, acești tineri fără de rușine, au luat stăpînire asupra trupurilor noastre; deci, Tu Însuși să ne păzești curate precum voiești".

Astfel rugîndu-se sfintele fecioare cu tînguire Domnului, un tînăr mai fără de rușine, a apucat pe Sfînta Tecusa, cea mai bătrână dintre ele, vrînd să o batjocorească. Iar ea, apucîndu-se de

picioarele lui, cu lacrimi zicea către dînsul: "Fiule, ce fel de îndulcire va fi vouă de la noi? Ce fel de mîngîiere veți avea, batjocorind trupurile noastre cele obosite de bătrînețe, de postiri, de dureri și de munci, precum singuri ați văzut. Eu am acum mai mult de șaptezeci de ani, iar celelalte surori ale mele sînt ceva mai mici decît mine. De aceea, este cu totul necuviincios vouă, fiind așa de tineri, să poftiți la niște trupuri moarte, pe care îndată le veți vedea mîncate de fiare, de vreme ce ighemonul a hotărît să nu ne învrednicească pe noi nici de îngropare".

Astfel, Sfînta Tecusa, grăind cu plîngere către tineri, și-a aruncat acoperămîntul de pe capul său și-i arăta lui căruntețile sale, zicînd: "Rușinează-te, fiule, de acestea că și tu, mi se pare, ai pe maica ta, care acum mai este încă între cei vii, tot așa de bătrînă; iar de a murit, apoi adu-ți aminte de ea și lasă-ne pe noi, că vei avea plată de la Stăpînul nostru Hristos, pentru că nu este deșartă nădejdea de la El".

Tînărul acesta împreună cu ceilalți s-au umilit de niște cuvinte ca acestea ale sfintei și, încetînd din pofta lor, au început a plînge. Apoi lăsîndu-le pe ele, s-au dus, nefăcînd rău sfintelor fecioare.

Auzind tiranul că fecioarele au rămas nebatjocorite, n-a poruncit să le mai supere pentru

curăția lor, ci a poruncit să le facă preotese zeiței Artemida, poruncindu-le, ca în tot anul - după obiceiul elinesc -, să spele idolii în iezerul din apropiere. Deci, sosind ziua aceluia praznic necurat al spălării idolilor, care în toți anii se săvârșea cu mare dănțuire, ei au pus pe fiecare idol într-o căruță deosebită și îl trăgeau, mergând după ei tot poporul cu dănțuire spre iezer; iar din porunca ighemonului, trăgea pe sfintele fecioare înaintea idolilor. Fiecare din fecioare era goală și pusă în căruțe deosebite, stînd astfel spre rîs și spre batjocură.

Ieșind toată cetatea la praznicul acela și la acea privesc, se auzea glas de trîmbițe, țambale și cîntecele femeilor, care dănțuiau cu capetele descoperite și cu părul despletit; iar din pricina zgomotului poporului care juca, se cutremura pămîntul. În fruntea poporului mergea fiul cel de viperă, ighemonul Teotecn, și toți, îndreptîndu-și ochii spre fecioarele cele dezvelite, unii se prăpădeau cu rîsul, alții se mirau de vitejia și răbdarea lor; iar altora, văzînd trupurile lor rănite de bătăi, le era milă de dînsele și plîngeau.

Astfel săvîrșindu-se prăznuirea cea necurată, Sfîntul Teodot era într-o mare grijă pentru sfintele fecioare, temîndu-se ca nu cumva vreuna din ele, slăbind întru nevoie, să cadă de la Hristos,

nădejdea sa. Deci se ruga pentru dînsule lui Dumnezeu cu dinadinsul, ca să le întărească întru pătimire; pentru aceasta, el s-a închis la rugăciune în casa unui bărbat sărac, cu numele Teoharid, care era așezată aproape de biserica sfinților patriarhi Avraam, Isaac și Iacov, și acolo se ruga împreună cu Pahronie, ruda sa, cu Teodot cel tânăr, fiul unui prieten al său și cu alți creștini. Deci, căzînd Sfîntul Teodot cu fața în jos, zăcea la pămînt, rugîndu-se de la ceasul întîi al zilei pînă la al șaselea, cînd le-a spus femeia lui Teoharid, că corpurile sfințelor fecioare au fost înecate în iezer. Auzind o înștiințare ca aceasta, Sfîntul Teodot s-a ridicat puțin de la pămînt și, stînd în genunchi, și-a înălțat mîinile sale spre cer și, udîndu-se cu multe lacrimi, ca niște picături de ploaie, a zis: "Mulțumesc Ție, Stăpîne, că ai auzit glasul plîngerii mele și nu ai lepădat în deșert lacrimile mele!"

Apoi a întrebat pe acea femeie, în ce chip a înecat în apă pe acele fecioare și în ce loc, lîngă mal sau la mijloc. Iar ea spunea, zicînd: "Eu stăteam acolo aproape cu alte femei și am văzut cum ighemonul îndemna cu multe momeli pe sfințele fecioare ca să slujească idolilor la spălarea lor, făgăduindu-le multe daruri. Însă n-a sporit nimic, ci mai ales a rămas rușinat de Sfînta Tecusa, care l-a defăimat cu cuvinte ocărîtoare. Iar popii Artemidei și ai Atenei le dădeau lor haine albe și cununi de flori,

ca să slujească cu dînşii idolilor, dar fecioarele au scuipat hainele; iar cununile acelea aruncîndu-le la pămînt, le-au călcat cu picioarele. Deci, ighemonul a poruncit, ca să lege de grumajii fecioarelor nişte pietre grele şi, punîndu-le în luntre, să le ducă pe ele în adînc şi acolo să le înece. Astfel au fost înecate ele în acea apă ca la două stadii departe de mal".

Acestea auzindu-le sfîntul, a petrecut pînă seara, sfătuindu-se cu Polihronie şi cu Teoharid, cum ar putea să scoată trupurile sfîntelor fecioare din iezer şi să le dea obişnuitei îngropări. După aceea, pe la apusul soarelui, a venit la dînşii un tînăr creştin, cu numele Grigorie, care le-a spus că ighemonul a pus lîngă iezer străji de ostaşi să păzească, ca să nu ia creştinii din iezer trupurile fecioarelor. Deci, sfîntul s-a mîhnit foarte mult că nu îi era cu înlesnire să scoată trupurile sfînte; pe de o parte, din cauza străjilor ce erau puse, iar pe de alta, din cauza greutateii pietrelor care erau legate de grumajii sfîntelor din care una singură era atît de grea, încît abia putea o căruţă să o ducă.

Spre seară, Sfîntul Teodot a ieşit singur la biserica sfînţilor patriarhi, care era aproape şi pe care păgînii o îngrădiseră, ca să nu intre în ea cineva dintre creştini; deci, aruncîndu-se la pămînt

înaintea ei, s-a rugat mult. Apoi, sculându-se, s-a dus la biserica sfinților părinți; și, aflînd-o și pe aceea îngrădită de păgîni, s-a aruncat înaintea ei la rugăciune.

Auzind în spatele lui oarecare strigare și gîlceavă și, părăindu-i-se că vine cineva după dînsul, s-a sculat și s-a întors la casa lui Teoharid, unde, adormind puțin, i s-a arătat în vedenie mătușa lui, Sfînta Tecusa, zicîndu-i: "Dormi, fiule Teodote, și nu ai pentru noi nici o grijă, nici nu-ți aduci aminte de învățătura cu care te-am învățat cînd erai copil și te-am povățuit spre fapta bună mai presus de nădejdea părinților tăi. Cînd eram vie, niciodată nu m-ai defăimat, ci m-ai cinstit ca pe o maică; iar acum, după trecerea mea din această lume, m-ai uitat pe mine, deși erai dator să-mi slujești pînă în sfîrșit. Mă rog, nu lăsa trupurile noastre să stea în apă spre mîncarea peștilor, ci sîrguiește-te îndată de le scoate pe ele, deoarece și tu, după două zile, vei intra întru nevoie pămîntului. Deci, scoală-te și mergi la iezer; însă, ferește-te de vînzător". Acestea zicîndu-le, s-a dus de la dînsul.

Sfîntul Teodot, sculându-se îndată din somn, a spus acea vedenie fraților, și toți cu lacrimi s-au rugat Domnului să le ajute a afla trupurile sfintelor mucenice. Deci, fericitul Teodot, socotind într-însul

vedenia, nu pricepea ce înseamnă cuvîntul acela de pe urmă, care i l-a spus lui, zicîndu-i: "Ferește-te de vînzător!" Dar lucrul acela s-a făcut cunoscut prin cuvîntul ce ne stă înaintea: După ce s-a făcut ziuă, tînărul Grigorie împreună cu Teoharie, a trimis ca să se încredințeze mai bine, despre ostașii cei ce păzeau, nădăjduind că acum se vor fi dus la praznicul Artemidei, pe care păgînii îl săvîrșeau într-acea zi.

Ducîndu-se trimișii, au văzut că încă nu se duseseră ostașii și, întorcîndu-se, au spus fraților; deci, au petrecut toată ziua aceea în post și rugăciune. Iar după ce a înserat, au plecat spre iezer, fără să mănînce, luînd niște seceri ascuțite, ca, intrînd în apă, să taie funiile ce țineau pietrele legate de grumajii sfîntelor. În noaptea aceea era întuneric mare. Nici luna și nici stelele nu luminau. După apusul soarelui s-a apropiat de acel loc înfricoșat, dar nimeni nu mai îndrăznea să treacă pe acolo, deoarece se vedeau multe trupuri, oase și capete tăiate; unele erau înfipite în pări ascuțiți, iar altele se tăvăleau pe pămînt. Deci, fiind cuprinși de frică, au auzit glas, zicînd: "Teodot, mergi cu curaj!"

Ei iarăși s-au îngrozit de glasul acela și s-au însemnat fiecare cu semnul Sfintei Cruci. Atunci îndată s-a arătat în văzduh, în partea dinspre

răsărit, o cruce prealuminoasă, aruncînd raze de foc, pe care, văzînd-o, și-au schimbat frica în bucurie. Deci, căzînd în genunchi, s-au închinat Sfintei Cruci și s-au rugat Domnului. Apoi, sculîndu-se, au plecat în drumul lor spre iezer; dar, iarăși ascunzîndu-se vedenia crucii, s-a făcut întuneric mare, neputînd să se vadă unul pe altul. Atunci, căzînd o ploaie mare, pretutindeni se făcuse apă și noroi, așa că abia puteau călca cu picioarele; iar drumul fiind foarte alunecos, mai mare le era osteneala decît frica.

După aceea au stat iarăși la rugăciune, cerînd ajutor de la Dumnezeu la o nevoie ca aceea; și, iată că deodată, li s-a arătat lumina cea de foc, arătîndu-le pacea. Apoi Sfîntului Teodot i s-au arătat doi bărbați în haine luminoase, avînd perii capetelor și bărbile lor cărunte, grăind către dînsul: "Îndrăznește, Teodot, Domnul nostru Iisus a scris numele tău în rîndul mucenicilor, auzind rugăciunea ta cea cu lacrimi vărsată pentru aflarea trupurilor sfintelor lui mirese. Noi sîntem trimiși de dînsul în ajutorul tău și facem parte din ceata acelor sfinți părinți, la care te-ai rugat în noaptea trecută înaintea bisericii lor; deci, după ce vei merge la iezer, vei vedea întrarmat pe Sfîntul Mucenic Sosandru, îngrozind și izgonind pe ostașii ce păzesc, și nu se cade ție să aduci cu tine pe vînzătorul!"

Acestea zicîndu-le, s-au făcut nevăzuți. Sfîntul Teodot n-a socotit cine este vînzătorul care merge cu dînsul. Deci, urmînd lumina cea de foc, care li s-a arătat lor, au venit la iezer. Atunci, deodată s-au făcut fulgere și tunete înfricoșate și a căzut ploaie mare și furtună cu vînt cumplit; iar ostașii de frică au fugit, nu numai din cauza furtunii celei mari și a tunetelor celor înfricoșate, însoțite cu fulgere și cu vărsare mare de ploaie, dar, mai ales, pentru vedenia aceea de spaimă; pentru că au văzut pe un bărbat mare înarmat, avînd zale, pavăză, coif pe cap și în mîini o sulită mare și toate acestea străluceau ca focul. Acesta era Sfîntul Mucenic Sosandru. Ostașii au fugit abia vii de o vedenie ca aceasta, fiind cuprinși de mare frică. Deci, apa iezerului, din cauza vînturilor și a furtunii, a ieșit la celălalt mal, încît s-a văzut fundul rîului și, din această pricină, se puteau vedea trupurile sfîntelor mucenițe.

Deci, mergînd acolo, au tăiat cu secerile funiile de la grumajii lor și, luînd trupurile lor, le-au pus în căruțe și le-au adus la biserica sfinților patriarhi, unde le-au îngropat lîngă biserică. Numele acelor sfînte fecioare sînt acestea: Tecusa, Alexandra, Claudia, Fainia, Eufrazia, Matronia și Iulia. Aceste sfînte fecioare au pătimit în optsprezece zile ale lunii lui mai.

Făcîndu-se ziuă, a sosit știre în cetate că s-au furat trupurile fecioarelor din iezer. Atunci ighemonul, popii și ceilalți închinători de idoli, s-au umplut de mînie și oriunde vedeau vreun creștin, îl prindeau și îl aduceau la cercetare. Astfel, mulți credincioși fiind prinși, au fost rupți cu dinții ca de niște fiare.

Sfîntul Teodot, înștiințîndu-se de aceasta, voia să se dea singur în mîinile păgînilor, dar a fost oprit de frați. Iar monahul Polihronie, schimbîndu-și hainele și făcîndu-se ca un lucrător de pămînt, a mers la tîrg, vrînd cu dinadinsul să afle cele ce s-au întîmplat, dar, îndată a fost prins de niște elini și dus la ighemon, unde, bătîndu-l și făcîndu-i multe răni, l-a întrebat despre cei ce au luat trupurile sfîntelor. Apoi, dacă a văzut sabia scoasă asupra capului lui, s-a îngrozit de moarte și, temîndu-se, a spus adevărul, că Teodot cîrciumarul a scos trupurile din iezer și le-a îngropat pe ele lîngă biserica patriarhilor. Deci, păgînii, îndată dezgropînd din pămînt moaștele sfîntelor mucenițe, le-au ars în foc; iar pe Teodot îl căuta spre muncire. Despre toate acestea i s-a spus sfîntului chiar în seara acelei zile. Atunci sfîntul a cunoscut că Polihronie - ruda și prietenul său - este vînzătorul de care îi porunceau sfinții să se ferească. Deci, și-a pus în gînd să se dea pe el la munci pentru Dumnezeu, zicînd fraților: "Rugați-vă

pentru mine lui Hristos Dumnezeuul nostru, ca să mă învrednicească cununii muce-nicești".

Atunci toți s-au rugat cu dînsul în toată noaptea aceea, iar sfîntul zicea în rugăciunea sa: "Doamne Iisuse Hristoase, nădejdea celor deznădăjduiți, dă-mi putere să săvîrșesc cu bine nevoința alergării mucenicești și primește sîngele meu cel vărsat ca o jertfă ce se aduce Ție pentru cei chinuiți pentru Tine; ușurează greutatea lor și alină viforul cel cumplit al gonirii, ca în pace și liniște adîncă să petreacă cei ce cred întru Tine, Stăpîne". Făcîndu-se ziuă, sfîntul se sîrguia să iasă, ca să se ducă la muncire, dar s-a făcut plîngere mare între frați și, cuprinzîndu-l pe el, ziceau: "Mîntu-iește-te, o, Teodote, lumina cea luminoasă și dulce a Bisericii noastre pentru că, după trecerea acestor primejdii, vei moșteni cereasca lumină, iar pe tine te vor primi cetele sfinților îngeri și ale arhanghelilor și te va străluci slava Sfîntului Duh și a Domnului nostru Iisus Hristos, Cel ce șade de-a dreapta Tatălui. De niște bunătăți ca acestea îți va fi pricinuitoare alergarea acestei nevoințe de acum. Iar nouă, celor ce rămînem în învăluire, ducerea ta de la noi, nu ne va aduce altceva, decît numai plîngere, tînguire și suspinare".

Astfel, plîngînd toți, Sfîntul Teodot pe fiecare îl îmbrățișa și-l săruta cu sărutarea cea mai de pe

urmă. Și le-a poruncit ca, atunci când va veni preotul Fronton din satul Malos să-i aducă inelul, să-i dea aceleia moaștele lui, de vor putea să le ia în taină. Zicînd acestea, s-a însemnat cu semnul Sfintei Cruci peste tot trupul și a ieșit fără temere. Mergînd el, doi din cei mai mari cetățeni cunoscuți ai lui l-au întîmpinat și, voind să arate sfîntului acea dragoste de prietenie, îi ziceau să se ascundă repede, că popii Atenei și ai Artemidei și poporul îl pîrăsc la ighemon, că pe toți creștinii îi sfătuiește să nu se închine pietrei celei nesimțitoare și lemnului, și multe alte spuse asupra lui. Iar Polihronie zicîndu-i că el a furat trupurile fecioarelor, i-a spus: "Deci, păzește-te, Teodote, pînă ce ai vreme, pentru că lucrul acesta este fără de minte, ca singur să te dai la munci". Atunci sfîntul a zis către dînșii: "Dacă îmi sînteți prieteni și voiți să-mi arătați dragostea voastră, să nu mă împie-dicați de la calea pe care am apucat, ci, mai bine, duceți-vă la judecător și spuneți celor mari, că Teodot pe care îl părăsesc popii și poporul, se află înaintea ușii". Sfîntul, zicînd aceasta către dînșii, a mers îndată și a intrat în mijlocul divanului și căuta cu fața veselă spre uneltele de muncă. Acolo era un cuptor înfocat, căldări fierbînd roate și alte multe.

Sfîntul, privind spre toate acestea, nu se înspăimînta, nici nu se tulbura cu gîndul, ci stătea

vesel, arătându-și vitejia inimii. Ighemonul, căutînd spre dînsul, i-a zis: "Nimic din muncile ce-ți sînt puse înainte nu vei pătimi, dacă te vei pleca să aduci jertfe zeilor; pentru că vei fi liber de toate pîrile pe care toată cetatea și popii le pun asupra ta, te vei face prieten nouă și vei fi iubit de împărat și cu cinste te vei cinsti de la dînsul, dacă te vei lepăda de Iisus, pe Care Pilat, cel ce a fost mai înainte de noi, L-a răstignit în Iudeea. Deci, socotește în tine cu înțelegere, o, Teodote, că ne pari a fi om înțelept și se cuvine ca omul cel cu pricepere să le facă toate cu socoteală și cu luare aminte; depărtează-te de la toată nebunia și pe ceilalți creștini depărtează-i de la aceea și, astfel, vei stăpîni toată cetatea; pentru că te voi pune popă lui Apolo, mai marele zeu, care arată poporului daruri multe, spune mai înainte cele ce au să fie și tămăduiește bolile cu meșteșug doctoricesc. Acestuia de îi vei sluji, tu vei putea pune popi celorlalți zei prin tine se vor ridica la dregătorii mari, prin tine se vor ridica judecătorii, prin tine se va orîndui pămîntul pentru treburile poporului. Se vor adăuga ție, pe lîngă cinste, bogății multe, neamul tău va fi luminos între neamuri și, de ai trebuință acum de averi, îți voi da îndată".

Ighemonul, zicînd acestea, s-a ridicat un glas din popor, care ferecea pe Teodot pentru darurile ce i

se dădeau, sfătuindu-l să le ia. Dar, Sfântul Teodot a început a răspunde astfel către ighemonul Teotecn: "Mai întâi doresc acest dar de la Domnul meu Iisus Hristos, pe care tu l-ai ocărît ca pe un om prost. Lăsați-mă să vă dau pe față rătăcirea și înșelăciunea zeilor voștri și să mărturisesc prin cuvinte scurte, Taina întrupării și minunile Fiului lui Dumnezeu, pentru că se cade o, Teotecne, ca credința mea în Hristos s-o arăt înaintea voastră a tuturor, cu lucrul și cu cuvîntul. De faptele zeilor voștri îmi este rușine a grăi, însă, voi zice acestea spre înfruntarea voastră. Acela pe care voi îl numiți Dia și credeți că este zeu mai mare decît toți zeii, s-a întins atît spre necurata poftă de femei și de copii, cît avea început și sfîrșit toată răutatea; că Orfeu, făcă-torul vostru de stihuri, povestește că Dia a ucis pe Saturn, adevăra-tul său tată, și pe adevărata sa maică cea rea o avea femeie, din care a născut o fiică, Persefona; dar și cu aceea a păcătuit și mai avea femeie pe sora sa, Junona; precum și Apolon a spurcat pe sora sa, Artemida, în capiștea din ostrovul Delos. De asemenea și Aris se îndrăcea cu pofta desfrînării spre Venus și Ifesto spre Atina, fiind frați de sînge.

Din acestea vezi oare, ighemoane, cît este de spurcată fărădelegea zeilor voștri? Legea nu pedepsește oare pe cei ce fac unele ca acestea? Deci, voi vă lăudați cu niște zei desfrînați ca

aceștia, nerușinându-vă a vă închina ucigătorilor de tată, amestecătorilor de sînge, preadesfrînaților, spurcătorilor de copii și vrăjitorilor; pentru că acest făcător de stihuri le-a scris despre zeii voștri, ca și cum ar lăuda lucrurile lor cele urîte. Faptele și minunile Domnului nostru Iisus Hristos sînt potrivnice lor. Ele toate sînt curate și n-au nici o prihană; pentru că sfinții prooroci au vestit mai înainte Taina întrupării, zicînd: În vremile cele mai de pe urmă se va pogorî Dumnezeu din cer către oameni și va petrece cu dînșii ca un om, făcînd semne și minuni negrăite, tămăduind bolile celor neputincioși și învrednicind pe oameni Împărăției cerului.

Iar despre întruparea Lui, despre pătımirea pentru noi, despre moartea Lui cea de voie și despre învierea din morți, aceiași sfinți prooroci au vestit mai înainte cu toată adevărarea. Martori ai întrupării Lui sînt haldeii și vrăjitorii Persiei cei preaînțelepți, care, prin măiestria arătării stelei, au cunoscut nașterea Lui cea trupească și, venind cu daruri la Dînsul, I s-au închinat ca unui Dumnezeu. Martori ai învierii Lui sînt chiar ostașii romani, cărora le-a fost încredințată paza mormîntului. Aceia au văzut scularea Domnului din mormînt, cea dumnezeiască și atotputernică, și, ducîndu-se în cetate, au vestit-o arhiereilor. Iar faptele cele de minuni ale Domnului nostru, pe

care le făcea viețuind cu oamenii, cine le va spune cu de-amănuntul?

Întîi a prefăcut apa în vin, cu cinci pîini și doi pești a săturat cinci mii de oameni în pustie; pe cei bolnavi îi tămăduia cu cuvîntul, umbla pe mare ca pe uscat; de stăpînirea Lui se temea furia focului; celui orb din naștere i-a dăruit vedere; pe cei șchiopi i-a făcut să umble; cu porunca Lui au înviat morții, pe Lazăr cel mort de patru zile, l-a ridicat din mormînt cu cuvîntul și l-a întors la viață. Cu niște minuni ca acestea preaslăvite și preaminunate S-a arătat că este Dumnezeu adevărat și Atotputernic, iar nu om de rînd între oameni".

Sfîntul mucenic, mărturisind acestea cu glas mare pentru Domnul nostru Iisus Hristos, toată mulțimea poporului închinător de idoli s-a tulburat și mugea ca o mare umflată de vînturi. Popii își smulgeau părul, își rupeau hainele de pe ei, își stricau cununile; iar poporul, mîniindu-se, striga cu răcnete necuviincioase și cîrtea contra ighemonului, zicînd: "Pe un hulitor de zei ca acesta vrednic de moarte, îl lași să grăiască multe și nu îl muncești și îl pedepsești îndată?"

Atunci ighemonul, mai mult aprinzîndu-se de mînie, a poruncit ostașilor să dezbrace hainele de

pe mucenic și gol să-l spînzure la muncă și cu unghii să-i strujească trupul. Deci, singur s-a sculat de la locul său, vrînd să muncească pe sfîntul cu mîinile sale. Și se auzeau glasuri de tulburare, propovăduitorii strigînd, poporul pornindu-se cu mînie și gîlceavă și slujitorii pregătindu-se să muncească pe robul lui Hristos, luîndu-și uneltele cele de muncă în mîini; singur mucenicul era în pace și netulburat cu duhul și stătea cu liniște sufletească, ca și cum nu s-ar fi ridicat împotriva lui o tulburare ca aceea.

Deci, l-au spînzurat gol și l-au strunjit cu unghii de fier fără de milă; iar el se lumina și zîmbea cu fața, ca și cum nu ar fi fost muncit, pentru că avea pe Cel ce-l ajuta, pe Domnul nostru Iisus Hristos. Fiind astfel muncit, slujitorii se schimbau, pentru că unii ostenind, alții luau uneltele și-l munceau. Iar mucenicul era nebiruit, pătîmind ca într-un trup străin, deoarece avea toată mintea sa adîncită întru Domnul. Ighemonul Teotecn, văzînd acestea, a poruncit să toarne pe rănile lui oțet tare, amestecat cu sare, și cu făclii să-i ardă coastele.

Deci, mucenicul, fiind astfel ars, a simțit putoare din arderea trupului său și pentru aceasta a început a-și întoarce nasul puțin. Acest lucru, văzîndu-l ighemonul, a alergat îndată la el, și i-a zis: "Teodote, unde este acum îndrăzneala

cuvintelor tale? Pentru că te văd biruit de munci! Cu adevărat, de n-ai fi hulit pe zei și de te-ai fi închinat puterii lor, apoi n-ai fi pățimit unele ca acestea. Au nu te-am sfătuit, fiind om prost și vrăjmaș, să nu te împotrivești poruncii împăratului, care are stăpânire peste sîngele tău?"

Mucenicul i-a răspuns: "O, ighemoane, nu mă socoti că sînt biruit de munci, văzînd că-mi întorc puțin nasul de la putoarea acestui trup ars; ci poruncește slujitorilor tăi, să facă porunca mai cu silință, pentru că-i văd slabi și cu lenevire făcînd lucrul lor; iar tu caută alte munci și mai cumplite, ca să cunoști puterea Domnului meu, Care mă întărește și cu al Cărui ajutor împuternicindu-mă, nu te bag în seamă pe tine, ca pe un rob prost ce ești, nici pe împăratul tău".

Astfel grăind sfîntul, ighemonul a poruncit să-l bată cu pietre peste gură, să-i sfărîme fălcile și să-i zdrobească dinții. Sfîntul, primind această bătaie, zicea către ighemon: "Chiar și limba de mi-ai tăia-o, tot nimic nu vei spori; pentru că Dumnezeuul nostru Iisus Hristos ascultă pe robii Săi, chiar cînd ei tac".

Slujitorii, ostenind de multă muncire, ighemonul a poruncit să ia pe Sfîntul Teodot, să-l închidă în temniță și să-l țină acolo pentru altă muncire.

Mucenicul, fiind dus prin cetate la legăturile temniței, avînd tot trupul rănit, arăta biruința sa asupra muncitorului și a diavolului prin însăși rănile acelea. Iar mulțimii poporului, înconjurîndu-l și uitîndu-se spre el ca la o privesște, le arăta puterea lui Hristos, zicînd: "Vedeți toți cît de minunată și atotputernică este puterea lui Hristos, Domnul meu? Astfel le dă putere celor ce pătinesc pentru El, ca să nu simtă durerile trupești cele din bătai. Neputința trupească o face mai tare decît focul și pe oamenii cei de neam prost îi ridică la îndrăzneală atît de mare, încît nesocotesc poruncile împăraților și îngrozirile boierilor. Tuturor, fără de fățarnicie, Stăpînul nostru le dăruiește cu nelipsire darul Său, celor de neam prost, ca și celor de neam bun; robilor, ca și celor liberi; barbarilor, ca și elinilor celor ce cred în El". Și iarăși, arătîndu-și rănile sale, zicea: "Niște jertfe ca acestea de la cei credincioși, se cuvine a se aduce lui Hristos, Dumnezeuului nostru, Care a pătimit singur pentru fiecare din noi". Astfel grăind sfîntul cu glas mare către popor, a intrat în temniță și l-au închis în legături.

După ce au trecut șaisprezece zile, ighemonul Teotecn a poruncit să pregătească un divan în mijlocul cetății, la un loc mai înalt. Deci, scoțînd din temniță pe Sfîntul Mucenic Teodot, l-au pus înaintea judecății și au zis către el: "Teodot,

apropie-te de noi, pentru că socotesc că, pedepsindu-te cu muncile cele mai dinainte, acum ți-ai lăsat mîndria cea de mai dinainte și te-ai făcut mai bun. Cu adevărat, fără de socoteală, singur ai adus asupra ta atîtea munci, pentru că noi nu vrem să te muncim. Deci, acum lepădîndu-ți împotrivirea ta, recunoaște stăpînirea atotputernicilor zei, ca să te învrednicești darurilor noastre, pe care ți le-au făgăduit și le făgăduim și acum, de te vei închina zeilor; iar de nu, apoi îndată vei vedea focul cel pregătit asupra ta, fiarele cele ascuțite și gurile fiarelor celor deschise spre sfîșierea ta".

Sfîntul mucenic a răspuns: "O, Teotecne, ce lucru atît de cumplit vei putea să afli asupra mea, care ar fi în stare să biruiască puterea Domnului meu, care mă întărește pe mine? Deși trupul meu, precum vezi, este foarte rănit de cele dintîi munci, însă, încearcă puterea cea nouă în mine și adaugă mădulelor mele alte feluri de munci, ca să vezi că pot să le sufăr pe toate".

Deci, ighemonul a poruncit ca iarăși să spînzure pe sfînt și să-l strujească cu unghii de fier, înnoind rănile lui cele dintîi. Iar sfîntul, fiind muncit, mărturisea cu glas mare numele lui Iisus Hristos. Apoi, luînd pe pătimitorul, îl tîrau pe hîrburi ascuțite. După aceasta, spînzurîndu-l, iarăși îl

strujeau, încît nu se mai găsea loc sănătos pe trupul lui, astfel tot trupul era ca o rană; numai limba era întreagă și cu aceea slăvea și mulțumea lui Dumnezeu; iar pe muncitori și pe slujitori îi ocăra ca pe niște neputincioși. Ighemonul neștiind cum să muncească mai mult pe sfîntul, a dat contra lui sentința de moarte, astfel: "Pe Teodot, apărătorul credinței galileenilor, vrăjmașul zeilor noștri, potrivnicul poruncii împărătești și ocărîtorul meu, stăpînirea noastră poruncește, ca să fie tăiat cu sabia și trupul lui să se ardă cu foc, ca să nu se îngroape de creștini".

Deci, sfîntul, fiind dus la tăiere într-un cîmp de lîngă cetate, venea după el popor mult, bărbați și femei, vrînd să-i vadă sfîrșitul. Ajungînd sfîntul la locul cel de moarte, s-a rugat lui Dumnezeu, zicînd: "Doamne Iisuse Hristoase, Făcătorul cerului și al pămîntului, Cel ce nu părăsești pe cei ce nădăjduiesc spre Tine, mulțumesc că m-ai învrednicit pe mine să fiu cetățean ceresc și pârtaș al împărăției Tale. Te laud că mi-ai dat putere să biruiesc pe balaurul acela și să-i sfărîm capul; însă Te rog, dă credincioșilor Tăi ușurare din scîrbele ce sînt puse asupra lor, ca cu mine să se sfîrșească gonirea ce se face de către păgîni asupra Bisericii Tale. Dă pace Bisericii Tale, izbăvind-o de muncirea diavolului". Sfîrșind rugăciunea a zis "Amin". Apoi, întorcîndu-se, a văzut pe frați

plîngînd și le-a zis: "Fraților, nu plîngeți după mine, ci preamăriți pe Domnul nostru Iisus Hristos, Care mi-a dat putere a-mi săvîrși nevoința și a birui pe vrăjmaș; iar eu mă voi ruga cu îndrăzneală lui Dumnezeu pentru voi". Zicînd aceasta, și-a plecat cîinstul său cap sub sabie și, tăindu-i-se, s-a sfîrșit întru Domnul, în șapte zile ale lunii iunie.

Deci, slujitorii, aducînd lemne multe, le-au pus peste trupul mucenicului, vrînd să-l ardă după porunca tiranului. Dar, deodată, cu puterea lui Dumnezeu, s-a făcut o furtună mare și, arătîndu-se o lumină ca fulgerul, strălucea împrejurul trupului mucenicului, și nimeni nu îndrăznea să se apropie ca să aprindă lemnele. Ighemonul, înștiințîndu-se de acestea, a poruncit ostașilor să treacă la locul acela și să păzească trupul, ca să nu-l fure creștinii.

Făcîndu-și ostașii colibă de stîlpări de finic și de trestii, ședeau acolo. Fiind tîrziu - după rînduiala lui Dumnezeu - a trecut pe acolo preotul Fronton, care purta inelul mucenicului, mergînd de la satul său în cetate. El nu știa nimic de sfîrșitul Sfîntului Teodot. Asinul lui era încărcat cu vin vechi, pe care îl ducea să-l vîndă în cetate, pentru că era lucrător de vie și din aceea își hrănea casa.

Cînd s-a apropiat de acel loc unde zăcea trupul mucenicului și pe care îl păzeau ostașii, asinul s-a poticnit și a căzut. Văzînd ostașii aceasta, au alergat să-i ajute lui Fronton să-și ridice asinul, și i-au zis: "Străinule, unde mergi acum noaptea? Abate-te și dormi cu noi, că și pășune este aici pentru dobitocul tău".

Deci, preotul Fronton s-a plecat dorinței lor și a rămas la ei; iar trupul mucenicului zăcea acoperit cu găteji și fîn. Lîngă colibă era foc și bucate gătite pentru cină; deci, ostașii au chemat pe oaspete, ca să mănînce cu ei. Luînd el un vas, l-a umplut cu vin de al său și l-a dat lor să-l bea. Iar ei, gustînd, au lăudat vinul că este foarte bun, întrebîndu-l de cîți ani este. Fronton le-a răspuns: "Este de cinci ani". Bînd ei vin și neștiind că oaspetele este creștin și preot, vorbeau fără ferire, povestindu-i toate ce se întîmplaseră în zilele acelea și îi spuneau cum șapte fecioare au fost înecate, deoarece n-au vrut să spele idolii și cum Teodot cîrciumarul a scos noaptea trupurile lor din iezer și le-a îngropat. Făcîndu-se cercetare pentru aceea, el singur a venit la judecată și s-a dat la munci de bunăvoie. El a răbdat cu bărbăție muncile, ca și cum ar fi fost de aramă sau din fier. Și, iată aici trupul aceluia tăiat, pe care îl păzim după poruncă.

Ascultînd preotul vorba lor, mulțumea în sine lui Dumnezeu, că i-a dat a ști de pătimirea și de sfîrșitul Sfîntului Teodot și se gîndea în sine cum ar putea să fure acel cinstit trup. Deci, umplînd iarăși vasul cu vin, le-a dat lor, poftindu-i să bea cît vor și astfel i-a îmbătat. După ce au adormit, preotul s-a sculat și s-a apropiat de trupul Sfîntului Mucenic și, descoperindu-l, îl săruta. Apoi a scos inelul din degetul său și l-a pus în degetul mucenicului, zicînd: "O, Sfinte Teodot, mucenice al lui Hristos, împlinește ceea ce mi-ai făgăduit mie".

Deci, punînd trupul și capul aceuia pe asin în locul vinului, și, legîndu-l bine, a dat drumul dobitocului, care s-a dus în satul preotului, aducînd pe el trupul mucenicului. Iar preotul a pus iarăși gătejele și finul la loc ca și cum ar fi trupul mucenicului și, venind la colibă, s-a culcat.

Preotul, sculîndu-se dimineața, a început a se mîhni pentru asin, zicînd: "Mi-a fugit dobitocul! Oare nu l-a furat cineva?" Și pentru aceasta ostașii se sîrguiau împreună cu el, neștiind că este furat trupul mucenicului, pentru că vedeau gătejele și finul la locul lor. Lăsînd preotul vinul, s-a dus, prefăcîndu-se că-și caută asinul, și nu s-a mai întors, ci s-a dus de-a dreptul în satul său. Asinul, fiind povățuit de înger, a mers în acel loc unde

Sfântul Teodot a prânzit cu preotul Fronton, și a lăudat acel loc frumos, ca fiind cuviincios de primirea sfintelor moaște și sfătuia pe preot să zidească o casă de rugăciune și să aștepte moaște mucenicești.

Venind asinul acolo, stătea, nepășind nicăieri mai departe, pînă ce a sosit stăpînul său, fericitul Fronton preotul, și a luat moaștele mucenicului. Chemînd niște frați credincioși, le-a îngropat în locul acela cu cinste și după o vreme oarecare a zidit o biserică în numele Sfântului Mucenic Teodot și întru slava lui Hristos Dumnezeuul nostru. Acestea le-am scris cu toată încredințarea, eu, smeritul Nil,- adaugă scriitorul vieții acestuia -, vouă, fraților iubiți întru Domnul, ca unul ce știu viața lui și am fost împreună cu el în legăturile temniței, iar voi să le citiți cu credință și să le ascultați cu dragoste, ca să aveți parte cu Sfântul slăvitul Mucenic Teodot și cu toți sfinții, care s-au nevoit pentru dreapta credință, întru Iisus Hristos Domnul nostru, Căruia I se cuvine slava și stăpînirea în veci, împreună cu Tatăl și cu Sfântul Duh. Amin.

